ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci žalobce **A. p. ž. p.,** zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem v Praze 4, Za Zelenou liškou 967/B, proti žalovanému **Ministerstvu pro místní rozvoj,** se sídlem v Praze 1, Staroměstské nám. 6, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 4. 2002, č. j. 5295/02/32/O-162/02, ve věci umístění stavby,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 31. 7. 2002 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 29. 4. 2002, č. j. 5295/02/32/O-162/02, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozhodování ze dne 21. 12. 2001, č. j. MHMP/129742/01/OUR/J/Hol, o umístění stavby administrativní budovy s obchodními plochami v parteru a hromadnými garážemi v suterénu, včetně komunikací, zpevněných ploch a inženýrských sítí na pozemcích p. č. 1257/6, 1258, 1259/2, 1259/3, 1259/4 a částech pozemků p. č. 1257/3, 3206/4, 3217/1 v katastrálním území K. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný zejména konstatoval, že dotčené orgány státní správy, tj. odbor životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy a odbor životního prostředí Úřadu městské části Praha 4, se k návrhu vyjádřily kladně. Rovněž městský hygienik hl. m. Prahy vydal k návrhu kladné stanovisko, z něhož vyplývá, že se vyjadřoval jak k návrhu, tak k hlukové studii Ing. J. B. a k výpočtům denního osvětlení ZŠ P. a Č. Stavební úřad podmínky hygienika zapracoval do podmínky č. 19 a 20 citovaného rozhodnutí. Žalovaný se neztotožnil s tvrzením žalobce, že souhlas

odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy bylo třeba vydat formou správního rozhodnutí, neboť podle ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) vydává orgán ochrany přírody a krajiny souhlas formou rozhodnutí ve správním řízení jen tehdy, jestliže by daná stavba nebo činnost mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Pokud tedy odborný orgán k tomuto názoru nedospěl, oznámil svůj souhlas toliko písemným sdělením a žalovanému nepřísluší přezkoumávat věcný obsah tohoto souhlasu. K otázce denního osvětlení ZŠ P. žalovaný uvedl, že tato škola se nachází přes ulici a není k navrhované stavbě protilehlá. Z výpočtů hygienika vyplývá, že nedojde ke snížení denního osvětlení v přízemních místnostech této školy a ze studie denního osvětlení č. 15/2002 zpracované Ing. V. Š. je patrno, že dopad umisťované stavby na denní osvětlení místností v přízemí je zanedbatelný, neboť u těchto učeben je nedostatečné denní osvětlení způsobeno již existující budovou spořitelny. Pokud byla při ústním jednání žalobcem ve shodě se zástupcem školy doložena studie úpravy oken ZŠ, na nichž se tito zástupci dohodli, je tato dohoda podkladem pro podmínku č. 19 územního rozhodnutí a nikoliv dokladem zhoršení denního osvětlení.

Žalobce v podané žalobě namítal, že byl zkrácen v řízení před vydáním napadeného rozhodnutí na svých právech nezákonným postupem úřadů. Žalobce uvedl, že oproti stavebníkem opatřené studii Ing. V. Š. je ve znaleckém posudku Ing. F. Š., CSc. ze dne 8. 2. 2002 opatřeném žalobcem konstatováno, že stavbou objektu Č. došlo obecně ke zhoršení osvětlení o 18 % a po případné realizaci budovy „B. a.“ dojde k dalšímu zhoršení osvětlení v učebnách sousedící ZŠ P. a navrhovaná opatření stav nezlepší. Podmínka č. 19 územního rozhodnutí je při stávajícím návrhu stavebníka nesplnitelná. Žalovaný nově pořízený posudek Ing. Š. ponechal zcela bez povšimnutí a nevyžádal si k němu ani stanovisko hygienika. Tím porušil ustanovení § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 59 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „správní řád“). Žalobce byl zkrácen na svých procesních právech, jelikož stavební úřad neposkytl na jednání konaném dne 18. 12. 2001 k žádosti účastníků řízení dostatečnou lhůtu k seznámení se s odborným podkladem (studií úpravy oken ZŠ P.) a nedal tak možnost se k němu vyjádřit. Podle žalobce vyjádření hygienika ze dne 20. 8. 2002 (správně 2001) doplněné na ústním jednání 18. 12. 2001 nebylo vydáno v předepsané formě správního rozhodnutí ve smyslu zákona č. 258/2000 Sb., o veřejném zdraví, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), a je nezákonné. V tom spatřuje žalobce dotčení na svých právech, neboť se nemohl seznamovat s kompletním a bezvadným rozhodnutím a brojit proti němu případně i opravnými prostředky. Městský hygienik na znalecký posudek Ing. Š. zareagoval pouze dopisem, v němž mylně a v rozporu se zákonem tvrdil, že může změnit stanovisko pouze tehdy, když v rámci projektu dojde ke změnám, které zásadně mění skutkovou podstatu či dochází ke změně stavby před dokončením. S tím žalobce nesouhlasí, neboť i hygienik musí zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a opatřit si k tomu důkazy. Žalobce zpochybnil rovněž rozptylovou studii Ing. M. P. z února 2001, kterou opatřil stavebník. Tato byla v odvolacím řízení podrobena kritickým připomínkám, což však žalovaný zcela opomenul a nevyzval dotčené orgány k zaujetí stanoviska k těmto odvolacím bodům. Žalovaný se vůbec nesnažil zjistit skutečný stav věci a prověřit hodnověrnosti předmětné studie jako podkladu rozhodnutí. Nepřezkoumal tedy rozhodnutí správního orgánu I. stupně v plném rozsahu. Žalovaný uvedl, že neshledal žádný rozpor mezi souborným stanoviskem odboru životního prostředí Magistrátu hl. m. Prahy (dále též „OŽP MHMP“) ze dne 29. 6. 2001, č. j. MHMP-055737/OZP/VI/2001, a stanoviskem Úřadu městské části Praha 4 z 3. 9. 2001, č. j. OŽP/99711/01/Jo, kde je problematika ochrany ovzduší ponechána bez připomínek, ačkoliv souhlas tohoto úřadu je podmíněn „splněním výše uvedených podmínek“. Jedná se tak o zmatečné a nepřezkoumatelné stanovisko nevyjadřující postoj dotčeného orgánu

ke stavu kvality ovzduší. Přestože na tuto skutečnost žalobce upozornil, stavební úřad nesjednal nápravu. I v tomto ohledu proto žalobce spatřuje porušení svých práv. Žalobce rovněž namítal, že se v daném případě jedná o rozsáhlý stavební zásah do krajinného rázu a OŽP MHMP proto měl v rámci svého vyjádření uložit provedení řízení o souhlasu se zásahem do krajinného rázu podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Součástí podkladů však nebylo podkladové rozhodnutí ve smyslu citovaného ustanovení. Přitom dotčený orgán ochrany přírody buď v souborném stanovisku sdělí, že zamýšleným zásahem či stavbou nemůže dojít ke změně nebo snížení krajinného rázu a souhlasu se zásahem proto není zapotřebí, anebo řízení o souhlasu provede. V daném případě se nicméně žádný z orgánů ochrany přírody o zásahu do krajinného rázu vůbec nezmínil. V tom spatřuje žalobce porušení ustanovení § 12 odst. 2 a § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 126 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a dále i porušení svých procesních práv, když nedostal možnost vyjádřit se ke stanovisku o nepotřebnosti souhlasu ani se nemohl účastnit správního řízení o souhlasu. Procesní pochybení (§ 59 odst. 1 správního řádu) spatřoval žalobce v tom, že žalovaný ve svém rozhodnutí pomocí nezákonné úvahy jej výrazně zkracuje na jeho procesních právech a pomocí tohoto zjevně účelového postupu obhajuje neposkytnutí dodatečné lhůty žalobci při ústním jednání. Žalobce tvrdí, že jakmile se stal účastníkem řízení podle ustanovení § 70 odst. 2, 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, plně se na něj vztahoval § 4 odst. 2 správního řádu. Ze skutečnosti, že má ve stanovách uvedeno jako hlavní poslání ochranu přírody a krajiny, žalovaný mylně dovodil, že žalobce je v územním řízení oprávněn hájit pouze zájmy ochrany přírody a krajiny. Tím by jej ovšem postavil rozsahem procesních práv naroveň dotčenému orgánu státní správy. K takovému úsudku však zcela chybí zákonný podklad. Kromě toho žalobce tvrdí, že některé dotčené orgány (OŽP MHMP) se vyjadřovaly a dávaly souhlas pouze k některým pozemkům a k zásahům na nich, zejména je zcela opomenut nový dočasný vjezd do garáží OD P. Vymezení stavebního pozemku a šíře projednávaného předmětu se tedy v průběhu řízení měnily. Přitom žalobci není známo, že by stavebník měnil návrh a tato změna byla řádně oznámena účastníkům a projednána s nimi. Jde o zásadní pochybení a ignorování faktu, že stavební úřad je u tohoto návrhového řízení vázán návrhem stavebníka. Textová část územního rozhodnutí navíc obsahově neodpovídá grafické situaci 1:1000 – potvrzené dokumentaci. Rozhodnutí je v tomto rozsahu zmatečné, neúplné a nesrozumitelné. Žalobce byl tímto procesním postupem a rozhodnutím znejistěn a zkrácen na svém právu účasti na rozhodování o celém podaném návrhu. Obě vydaná správní rozhodnutí byla na úřední desce vyvěšena nekompletní, tzn. s čitelnou pouze první stranou, a magnetem byl zakryt odkaz, ve které místnosti je možno do písemnosti nahlížet. Tento způsob doručení žalobce považuje za nedostatečný a nezpůsobilý vyvolat nabytí právní moci. Zásadní vadou rozhodnutí je nepřezkoumání územního rozhodnutí v celé šíři, jak ukládá § 59 odst. 1 správního řádu. Žalovaný se ani nepokusil reagovat na všechny odvolací důvody a již z tohoto je zřejmé, že přezkum provedl zcela neúplně. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření odkázal na své dřívější vyjádření, které podal k žalobě v řízení vedeném pod sp. zn. 6 A 100/2002, neboť se podle něj jedná o totožnou žalobu směřující proti témuž rozhodnutí podanou však odlišným účastníkem správního řízení. Dále poukázal na to, že žaloba byla podána pozdě, tedy až po uplynutí dvouměsíční lhůty od doručení rozhodnutí žalovaného žalobci s tím, že tuto okolnost nemůže ověřit, protože již nemá k dispozici spisový materiál.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.), v souladu s ustanovením § 132 s. ř. s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které mu předcházelo a dopěl k závěru, že žaloba není důvodná. Při přezkoumávání rozhodnutí vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst.1 s. ř. s.).

Mezi namítanou protizákonností a důsledky případného vyhovění žalobě, a tedy zrušením napadeného správního rozhodnutí, musí existovat určitý vztah proporcionality. To především znamená, že Nejvyšší správní soud v každém případě rozhodovaném kasačním způsobem v širším slova smyslu hodnotí napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí jemu v dané věci předcházející jako celek a k jeho zrušení by proto mohl přistoupit jen tehdy, pokud by shledal, že k porušení zákona došlo nikoliv v zanedbatelné míře, nýbrž v intenzitě, zpochybňující zákonnost posuzovaného správního řízení jako celku. Je tak třeba vyslovení nezákonnosti správního rozhodnutí chápat i jako deklaraci toho, že míra pochybení správního orgánu překročila mez, již je vzhledem k celkové komplikovanosti řízení a s přihlédnutím k povaze rozhodované věci možno považovat za v konečném důsledku neohrožující právem chráněné zájmy účastníků, přičemž k překročení této meze může dojít jak jediným pochybením dostatečně závažného rázu, tak také větším počtem relativně samostatných pochybení, jež by snad byla vnímána jako marginální sama o sobě, ve svém úhrnu však dosahují zmíněné zásadní intenzity. Pouze takový přístup totiž koresponduje se zásadou materiálně, a nikoliv pouze formálně, chápaného právního státu, s níž se Nejvyšší správní soud identifikuje.

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na konstantní judikaturu správních soudů, podle které, je-li žalobcem občanské sdružení (viz zejména § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny), jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana krajiny a přírody, může úspěšně namítat nezákonnost rozhodnutí, avšak jen potud, tvrdí-li, že v řízení byla zkrácena jeho procesní práva. Nelze tedy akceptovat případné tvrzení občanského sdružení, že bylo zkráceno na právu na příznivé životní prostředí, jelikož takové právo mu jako právnické osobě z povahy věci náležet nemůže, neboť náleží jen fyzickým osobám jako biologickým organismům (viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 5 A 98/98 a Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 137/2000). Obdobně judikoval v usnesení ze dne 6. 1. 1998 sp. zn. I. ÚS 282/97 i Ústavní soud, němž uvedl, že práva vztahující se k životnímu prostředí přísluší pouze osobám fyzickým, jelikož se jedná o biologické organismy, které, na rozdíl od právnických osob, podléhají eventuálním negativním vlivům životního prostředí.

K žalobnímu bodu týkajícímu se tvrzenému zhoršení osvětlení v učebnách sousedící ZŠ P. je zapotřebí především uvést, že i v tomto typu správního řízení platí obecná procesní zásada, podle níž si každý účastník střeží svá práva. Jak vyplývá již z dřívější správní judikatury, není občanské sdružení, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana krajiny

a přírody, před soudem oprávněno, aby si žalobou osvojilo námitky třetích osob uplatněné ve správním řízení a týkající se porušení práv těchto osob a to ani tehdy, jestliže taková osoba sama žalobu u soudu nepodala. Občanské sdružení se může žalobou domáhat u soudu ochrany jen proti tvrzenému porušení vlastních, totiž procesních práv, na nichž bylo zkráceno. Kdyby soud připustil právo žalobce uplatnit žalobní námitky, k nimž je legitimována jiná osoba, přiznal by žalobci více práv než jaká mají všichni ostatní žalobci v žalobním řízení ve správním soudnictví a tím by narušil Ústavou garantovanou rovnost účastníků soudního řízení podle čl. 96 Ústavy (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 4. 2000, č. j. 98/98 - 109, a obdobně usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2000, sp. zn. II. ÚS 420/2000). V dané věci nemůže námitky týkající se údajného zhoršení osvětlení v učebnách ZŠ P. uplatnit žalobce, neboť se zcela zjevně netýkají jeho práv. Pokud žalobce dovozuje, že k porušení jeho procesních práv došlo ze strany stavebního úřadu neposkytnutím dostatečné lhůty k seznámení se se studií úpravy oken ZŠ P., jedná se o argumentaci nedůvodnou, neboť i pokud by skutečně v daném případě k uvedenému pochybení došlo, což Nejvyšší správní soud za daných okolností v žádném případě netvrdí, nijak by se to nemohlo promítnout do právní sféry žalobce. Ani při velmi extenzivním způsobu výkladu totiž nelze dovodit, že by otázku osvětlenosti učeben v ZŠ P. bylo možno vnímat jako dotčení zájmů na ochraně přírody a krajiny vymezené v ustanovení § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, když k ochraně právě těchto zájmů má napomáhat i žalobce jako občanské sdružení s vymezeným okruhem působnosti.

Žalobce dále tvrdí, že vyjádření hygienika ze dne 20. 8. 2001 nebylo vydáno v předepsané formě správního rozhodnutí ve smyslu zákon o ochraně veřejného zdraví a že hygienik dostatečně nezareagoval na znalecký posudek Ing. Š.

K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský hygienik postupoval podle tehdy platného znění ustanovení § 77 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví, podle něhož je orgán ochrany veřejného zdraví podle zvláštních právních předpisů dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech, které se dotýkají zájmů chráněných podle tohoto zákona a hodnocení a řízení zdravotních rizik. V tomto smyslu vyslovil souhlas s návrhem dokumentace pro územní řízení o navrhované stavbě podmíněný blíže specifikovanými podmínkami a tento souhlas potvrdil rovněž při ústním jednání dne 18. 12. 2001. Předmětný souhlas byl vydán v souladu s ustanovením § 126 odst. 1 stavebního zákona, neboť územní řízení se týkalo zájmů chráněných zvláštními předpisy. Nejvyšší správní soud však nesdílí názor žalobce, že vydání souhlasu hygienikem představovalo samostatné správní řízení a že by proti tomuto rozhodnutí měl mít právo podat opravné prostředky. Již ze smyslu a dikce ustanovení § 126 odst. 1 stavebního zákona je totiž patrno, že se jednalo o podkladové rozhodnutí, resp. stanovisko, přičemž platí, jak také vyjádřil Ústavní soud v usnesení ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 158/99, že „posudky, stanoviska či vyjádření vykonavatelů veřejné správy, jejichž účelem je uplatnění hledisek ochrany zájmů, které tito vykonavatelé reprezentují, nejsou praxí ani teorií považovány za rozhodnutí. Teorie je řadí mezi tzv. jiné správní úkony, které nezakládají, nemění, neruší ani autoritativně nepotvrzují konkrétní právní vztahy. Stanovisko je jen jedním z podkladů pro rozhodnutí orgánu státní správy, a jakkoli může ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, nemůže být s ohledem na tuto svoji povahu předmětem přezkoumání Ústavním soudem, neboť samo osobě nezasahuje do Ústavou České republiky chráněných práv či svobod účastníků správního řízení. Výhrady a námitky týkající se nepřesně či neúplně zjištěného stavu věci mohou účastníci nepochybně uplatnit v rámci probíhajícího správního řízení,s případným využitím opravných prostředků, resp. žaloby ve správním soudnictví“. Navíc nelze přehlédnout, že meritorní námitky žalobce proti předmětnému stanovisku hygienika se vztahují výhradně k nezohlednění posudku

Ing. Š., tedy k otázce osvětlenosti učeben ZŠ P., zvýšení hluku a dopravního řešení v této škole. Opět tedy žalobce namítá dotčení zájmů, které objektivně nemůže zastupovat, a fakticky se tak domáhá práv, která mohl uplatnit jiný účastník územního řízení.

V dalším žalobním bodě žalobce namítal, že studie znečištění ovzduší zpracovaná Ing. M. P. byla podrobena obsáhlé kritické oponentuře a tato byla žalovaným zcela opomenuta.

Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalovaný skutečně vycházel ze studie Ing. P. a rovněž z hlukové studie Ing. J. B., z nichž je patrno, že umístění a provoz navrhované stavby včetně vyvolané dopravy nezpůsobí překročení imisních limitů škodlivin v jejím okolí a nebude mít za následek ani zvýšenou úroveň hlučnosti. Správní orgán ve smyslu ustanovení § 32 odst. 2 správního řádu zmíněné podklady shledal dostatečnými. Pokud žalobce v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně citoval posudek k rozptylové studii, je nutno konstatovat, že toto stanovisko sice do určité míry představuje odbornou polemiku se studií Ing. P., nicméně v postupu žalovaného nelze shledat nezákonné pochybení, pokud při konkurenci citovaných odborných studií a stanoviska žalobce preferoval závěry odborné, když předložené podklady považoval za dostatečné a neshledal důvod hodnotit obsah odborných studií zpochybněný pouze názorem žalobce.

Pokud žalobce zpochybňuje stanoviska Magistrátu hl. m. Prahy, odboru životního prostředí ze dne 29. 6. 2001 a Úřadu městské části Praha 4, odboru životního prostředí a územního rozvoje ze dne 3. 9. 2001, je z obou stanovisek patrno, že se vyjadřují ke stavbě předmětného polyfunkčního domu souhlasně. Stavební úřad proto postupoval v souladu s ustanovením § 62 odst. 3 stavebního zákona, podle něhož zajistí vzájemný soulad předložených stanovisek dotčených orgánů státní správy vyžadovaných zvláštními předpisy a posoudí vyjádření účastníků řízení a jejich námitky. Protože z obou stanovisek bylo zřejmé, že jsou souladná, neměl stavební úřad žádný racionální důvod pro jejich zásadní zpochybnění. Výhrady žalobce se tak jeví spíše formulačního rázu, když z dikce stanoviska Úřadu městské části Praha 4 dovozuje jeho zmatečnost a nejasnost, ačkoliv z jeho textu je zřejmé, že tento orgán se vyjádřil z hlediska ochrany ovzduší podle zákona „bez připomínek“ a následně z hlediska ochrany přírody, krajiny a městské zeleně podle jiného zákona citoval nutnost dodržování blíže specifikovaných technických norem, což závěrem shrnul tím, že při splnění uvedených podmínek nemá námitek k předložené projektové dokumentaci. Námitky žalobce, podle nichž jsou zmíněná stanoviska stručná a toliko formální, lze označit za značně subjektivní a ani v tomto směru není možno v postupu stavebního úřadu, který z jejich závěrů vycházel, shledat nezákonnost.

K námitce, že se v daném případě jednalo o rozsáhlý stavební zásah do krajinného rázu a Magistrát hl. m. Prahy, odbor životního prostředí proto měl v rámci svého vyjádření uložit provedení řízení o souhlasu se zásahem do krajinného rázu podle ustanovení § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, Nejvyšší správní soud pro stručnost odkazuje na svoji judikaturu (rozsudek č. 318/2004 Sb. NSS), podle níž je souhlas orgánu ochrany přírody k umisťování a povolování staveb, jakož i k jiným činnostem, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz ve smyslu § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny ve správním řízení vydáván pouze tehdy, dospěje-li příslušný orgán k závěru, že daná stavba nebo činnost by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz. Nedospěje-li správní orgán k takovému závěru, pak žádné správní řízení vést nemůže. Jestliže tedy v dané věci příslušný orgán ochrany přírody shledal, že nešlo o stavbu, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, nebylo třeba žádného řízení v tomto směru a žalobce nemohl být neúčastí

na takovém řízení zkrácen na svých procesních právech. Na této skutečnosti nic nemění ani to, že správní orgán I. stupně v podmínce č. 1 svého rozhodnutí ze dne 21. 12. 2001 uvedl, že „architektonické řešení objektu bude odpovídat významu stavby, viditelné z frekventovaných městských prostorů a průhledů a poloze v centru města.“ Z tohoto konstatování totiž nelze bez dalšího dovodit, jak zjevně činí žalobce, že stavební úřad tím nechtěně doznal „rozsáhlý stavební zásah v území s výraznými pohledovými aspekty“, neboť tímto způsobem interpretace by bylo zjevně možno za stavbu, která by mohla snížit nebo změnit krajinný ráz, označit prakticky stavbu jakoukoliv, což by však zjevně odporovalo logice a smyslu zmíněné zákonné úpravy.

Nedůvodný je podle Nejvyššího správní soudu také žalobní bod, v němž žalobce namítal procesní pochybení, kterých se měl dopustit žalovaný.

K námitce týkající se povahy účastenství žalobce v územním řízení a z toho vyplývajících procesních práv se Nejvyšší správní soud již výše vyjádřil.

Pokud žalobce namítal opomenutí nového dočasného vjezdu do garáží OD P., konstatuje Nejvyšší správní soud, že již zkolaudované vjezdy do uvedených garáží a způsob jejich dopravního řešení nemohou být předmětem rozhodnutí o umístění navrhované stavby. K otázce vyvěšení napadeného rozhodnutí žalovaného na úřední desce Úřadu městské části Praha 4 „s čitelnou pouze první stranou“ Nejvyšší správní soud uvádí, že podle ustanovení § 48 odst. 2 vyhlášky č. 132/1998 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení stavebního zákona, jde-li o rozhodnutí většího rozsahu může se místo úplného znění vyvěsit pouze vyhláška obsahující základní údaje o území, kterého se rozhodnutí týká a jeho stručný obsah s poučením, kdy a kde lze do něho nahlédnout. První strana rozhodnutí obsahovala všechny základní informace požadované citovaným ustanovením, přičemž je zjevné, že s textem odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo možno se podrobně seznámit formou nahlédnutí. Ani v tomto směru proto Nejvyšší správní soud neshledal v postupu žalovaného protiprávní pochybení. V této souvislosti je nutno uvést, že z obsahu žaloby je jednoznačně patrno, že žalobce se seznámil s celým obsahem napadeného rozhodnutí žalovaného, neboť polemizuje s obsahem jeho odůvodnění. Není tedy možno důvodně tvrdit, že celý obsah napadeného rozhodnutí v důsledku pochybení správního orgánu neznal, resp. nemohl se s ním seznámit. Ze stejného důvodu Nejvyšší správní soud nemohl akceptovat námitku, že napadené rozhodnutí nebylo vyvěšeno na úřední desce žalovaného, tedy orgánu, který rozhodnutí vydal ve smyslu ustanovení § 48 odst. 1 citované vyhlášky, protože tato skutečnost nijak nezkrátila práva žalobce.

Závěrem žalobce namítal, že žalovaný nepřezkoumal územní rozhodnutí v celé šíři, čímž porušil § 59 odst. 1 správní řádu. V rozsahu tohoto důvodu, pro jeho nekonkrétnost a neurčitost, když stěžovatel namítal nezákonnost jen v obecné rovině, nemohl Nejvyšší správní soud napadený rozsudek přezkoumat.

Na základě všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci neměl úspěch a žalovanému, který byl úspěšný, žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. srpna 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu